

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

HENRY BOWER, TERRITORIUMIKOMANDÖR

Nr. 109

August 1938

10. aastakäik.

MISSUGUST TEED?

Kirjutanud major Karl Hartelius.

Suvi on väljasõitude aeg. Igal teel on liiklemine. Kiirustab auto, sageli rutemini kui lubatud; sõidavad jalgrattad, mis viimastel aastatel näidanud suurt juurdekasvu, — pikamatka sõitjad tallavad hoolega pedaalidele; vahest võib märgata ka jalgkäijaid, kes reisuvaunaga seljas aeglase, rahulikkude sammudega möödavad teed. Kuhu nad kõik töttavad? Ja, kes teab seda? Igal ühel oma siht. Sõites võõras ümbruses, tekib sageli küsimus: millist teed pean nüüd valima?

Autosõitja vähendab ristleel kiirust ja vaatab teadmatuses ringi, kuni märkab tarviliku teenäitaja. Jalgrattur astub maha oma terashobuselt, loeb hoolikalt tähti valgel lauakesel ja arvab, palju kilomeetreid peab veel sõtkuma. Jalgkäijal ei meeldi kõndida tolmu- ja maanteel, ta otsib meeleldi väiksemaid ja ilusamaid teid. Mägisemadel kohtadel võib sageli näha teekäijaid, nagu mees näha kõrvaloleval pildil, seistes mäel kaardiga ja kompassiga käes, uurimas: milline tee oleks nüüd parim?

Meie teame, et ükskõik milline tee ei vii meid sihile.

Meie oleme kõik pikamatka sõitjad, kiirustades läbi siit ajast. Ükski meist ei tea, kui pikk on veel tee meie ees, ja milline on meie ülejäänud teos. Meie peame vaid minema edasi. On vaid kaks asja, mida võime loota ülejäänud tee kohta — et see on kerge käia ja et ta viib meid parimalle sihile.

Aga kuidas võime leida kindlamat teed, mis viib meid õigele sihile?

Ja, elu-maanteel on palju teenäitajaid, kuid kõiki neist ei või usaldada. Teenäitajalt teeristmel nõuame absoluutselt õigeid teateid, vastasel juhul teatakse eksitusest vastavatele asutustele. Ent elu tähtsate teelahkmetel on palju eksitavaid teenäitajaid, ja midagi ei tehta nende ärakorjamiseks. Sellepärast eksivad teel nii ütle mata paljud. Nad lähevad ilma väljapääsuta teedele, kus ootab neid palju kannatusi, ja lõpuks nad näevad, et nende tee viib neid igavesse pimedusse.

Siiski Jumal ei ole jättnud meid ilma nõuta. Ta on andnud meile Püha Kirja kaardi ja südametunnistuse kompassi. Kui tarvitame seda kaarti ja kompassi palves, meie võime kohe näha selgesti, milline on õige tee. Siis tunneme Päästja lähedust ja kuuleme teda sosistavat: „Minu olentee, tööde ja elu.“

Õnnelik on hing, kes leiab selle tee. Ta ei pea enam kunagi eksima, kunagi teda ei vaeva teekonnal janu ja ta kunagi ei lange kokku elukoorma all. Sarnane hing läheb elust läbi julgena ja tugevana, ja üles roninud oma teekonna viimasele mäele, ta näeb linna pärlivärvaid ja teab, et ta on jõudnud igavesse õndsusse.

Oled sa leidnud selle tee?

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street,
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8,
(Telef. 302-61.)

Välja rahva keskele!

Maailm on täis eesmärke. Kui komandõr ühel koosolekul nimetas: „Välja, rahva keskele!“ olin täiesti päri sellega. See on auline moto. Üks moto minu võimalustele ja minu võime piirides. Kaks mõtet tulid minule: „Kui ma lähen välja rahva keskele, juhtub kaks asja — ma aitan rahvast ja rahvas aitab mind.“ Nägin lifti all eeskõjas ja küsisin: „Mis sa tahad?“ — „Tahan ülesse.“ Siis astusin lifti, vajutasin nupule ja siis tõusis lift ülesse. Ma aitasin teda ja tema mind.

Kui olin leitnant Dalarnas, läksin ühte küllasse „Sõjahüüde“ müüma. Tulin ühte talu. Seal seis is keegi vana naine ja lõhkus puid. Ma võtsin kirve naiselt ja lõhkusin suure hulga puid temale. Siis läksin edasi oma lehtedega. Sellel päeval ei läinud just hästi nende müümisega. Kui järgmisel nädalal tulin tagasi samasse külla, siis teadis peaaegu iga naine külas, et olin aidanud ühel puid lõhkuda. Nüüd müüsin ma „Sõjahüüde“ ü peigas talus ja kõik olid nii lahked mu vastu.

Oli kolmapäeva pealelõuna. Vihma oli tublisti sadanud. Tundsin end nii rahutu. Alandasin oma põlved. Sa ineh manitsus sel ajal: „Mine välja ja müü „Sõjahüüde!““ Võtsin lehed ja läksin. Jõudsin ühte talu, mis oli kaugel teistest taludest all orus. Kõõgis istus naisterahvas. Nähes mind, ta nägu löi särama. „Ma olen palunud terve päev, et Jumal saadaks siia kedagi, kes võiks mind aidata,“ ütles naine. Siis järgnes jutustus: „Ma pole õieti manganud kolmel kuul. Ma olen päris rumal juba. Ma ei suuda võidelda kauem. Mu mees on väsinud, mu poeg samuti. Nüüd olen haaranud kinni viimases väljapäästestest ja palunud, et Jumal saadaks kedagi, ja nüüd tulete teie kui Issanda sulane.“

Võtsin ta käe ja palusin Jumalat, et see õnnetu saaks magada. Sellejärele ta ütles: „Ma usun, et saan magada nüüd.“

Nädala pärast sõitsin jälle tagasi sinna. Just kui jõudsin uksest sisse, hüüdis naine: „Teate, ma magasin sel ööl kuni kella kaheksani hommikul,“ ja seda polnud juhtunud kolmel kuul.“

Välja, rahva keskele! Mina aitan rahvast ja rahvas mind; ja Jumal aitab meid üheskoos.

Kas ka teie tahate minna ära?

„Siis ütles Jeesus nende kaheistkümne vastu: „Kas ka teiegi tahate minna ära?““ (Joh. 6:67.)

Jeesus oli näinud, kuidas hulk tema ümber päev päeval oli kasvanud. Paljud olid tulnud kaasa. Nad olid pannud tähele kõike imelist, mida ta teinud ja omasid sügava igatsuse jälgida teda. Varsti leidsid nad, et see ei ütle nii palju, kui jälgida eemalt või jällegi, kui oli vaid rõõm ja lõbu. Pidi olema ka kaasas neil aegadel, kui kõik läks vastuvett ja oli pilget. Jeesus räägib eelpool, mida nõutakse tema järelkäijalt. Kui inimesed kuulsid seda, siis mõistsid nad, et nad kiirustanud kaasatulekuga. Nad tundsid, et nad ei suutnud kauem olla kaasas, ja siis oli ainuke väljapäästutee minna ära.

Ah, kui palju kujusid piibli lehtedel, kes jätnud Jumala! Kuid mõtle, milliseid tagajärge toonud see neile igale ühele! Nad on olnud sõnakuulmatud taevasele häälele ja karistus ei jäänud tulemata.

oli vaja ehtsaid hingi. Need pidi olema hinged, kes kuulsid temale igas väljanägemises, sarnased, kes võisid ütelda: „Kristus on meile kõik.“ Need, kes nägid vaid välist au kõigis selles, ei olnud väärt suurele kutsesele ja need olid küll need, kes varsti pöörasid tagasi ja läksid muga-vamat teed.

Leidub ka meie päevil palju neid, kes kord olid kaasas, kuid jätnud oma kutsese. Neil oli ühel päeval, nii kui vanadel valitsejal — vägi, hiilgus, au ja olid taevariigi esitajad, kuid nüüd on neilt kõik ära võetud. Nad läksid ära. Paljud on need, kes ühel päeval Juudas ja Peetruse sarnaselt olid kaasas, nägid jumaliku hiilgust Jeesuse ümber, olid imetegude tunnistajad, kuid kelle südames vallitseb nüüd õo ja pimedus. Põhjus on ainuke — nad ei suutnud täita nõudmisi. Sellepärast läksid nad ära.

Meie elame ajal, kus iga ini-

või öeldakse meist siis, et meie läheme ära, tõmbame ennast tagasi, selle asemel, et seista seal, kus võitlus kõige palavam.

Mõtlen, kui suur päev on käes ja kõik tuuakse valguse ette, kui sina ja mina peame vastama oma tegude eest! Siis samad sõnad öeldakse meile, kui oleme tõmmanud ennast tagasi: „Minne ära, ma ei tunne teid!“ Kui hirmus, kui peame ära minema pulmasaalist! Ei, võiks meist öelda nii: „Ja need samad on teda ära võitnud Talle vere läbi — ja ei ole oma elu mitte armastanud surmani“ (Ilm. 12:11).

Armas lugeja, soovin, et küsimus, mis siin on esitatud, võiks kõlada sulle kui võitlussignaal, kes oled päästetud, ja kui hoiatussignaal sulle, kes oled eemal Jeesusest. Peatu, heida pilk tema pisarais näosse ja vaata armastus peegeldub seal vastu! Kuula millise murega esitab ta küsimust: „Kas ka sina tahad minna ära?“ Oo, et sa võiksid jingrina vastata: „Kelle juurde peame meie minema?“

Sina, kes oled väsinud patust ja maailmast, seisatu ja mine Jeesuse juurde, kellel on igavese elu and sulle anda. See maksab sulle kõik, mis sul on, et võita seda, kuid sa ei kaota õnnistust ja sinu hingel ei ole vaja enam kauem viibida pimeduses ja õös, saad pöördumiseks igavese elu.

Sina, kristlik sõber ja seltsiline, ela uuesti üle oma kutsese „päästmiseks paljudele!“ Sina, kes oled läinud teelt kõrvale, kes oled kiusatustes, sina, kes oled Peetruse seisukohas tule juures, valmis ära salgama, et tunned Jeesust, tõsta oma pilk ja kuula veid kord küsimust: „Kas ka sina tahad minna ära?“ Ole ausa-meelne ja sa näed, et temaga, kes kõik teinud sinu eest, ei või toimida nii. Pead seisma kindlalt. Kui sa terve südamega otustad seista Jeesuse eest ja saal on vaid üks siht: et sa võid saada teiste päästmiseks, siis võib midagi korda saata.

Sellepärast, sina, päästetud vend ja õde, sina langenu, ja sina, kes veel ei ole läbi elanud Jeesuse päästvat väge, kuula küsimust: „Kas ka sina tahad minna ära?“

Kui sa kuuled häält ja näed millise armastusega see kutsus, siis sul kunagi ei tule mõte, ära mirta Meistri juurest. Sa leiad, et Jeesus, keda teenid, on väärt sinu kõik. Ja sina, kes oled juube tükk maa läinud eemale Jeesusest, kuula laulja sõnu: „Jah, sind ta veel kutsus. Jah Jeesus sind kutsus, Ta kutsus sind nüüd!“

„Et meie nüüd usust oleme õigeks saanud, siis on meil rahu Jumala, meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi,

Kelle läbi meie oleme ligi saanud uss sellesinase armu juurde, mis sees meie seisame ja kiitleme Jumala au lootuse pärast.

Aga mitte üksipäinis seepärast, vaid meie kiitleme ka viletsuses, et meie teame, et viletsus saadab kannatuse,

Ja kannatus saadab kinnitatud meele, ja kinnitatud meel saadab lootuse.

Aga lootus ei tee meile häbi, sest et Jumala armastus on välja valatud meie südamesse Püha Vaimu läbi, kes meile on antud.“

Kõige esimesed, keda kohtame piiblis, langesid kiusatuse ohvriks. Nad kord olid ilusa Edeni omanikud, kuid nüüd kaotasid nad kõik. Meil on meeles suur osa vanaaja kuningaid, kes jätsid Issanda teed ja kaotasid kõik. Nad elasid küll vana seaduse ajal, enne töötuse täitumist, kuid vaadates uuele seadusele, leiame ka seal inimesi, kes läinud ära Jumalast. Seal on Juudas, kes olnud üheskoos Jeesusega, näinud imesid, elanud läbi väge, ja siiski võis ta jätta oma Issandat. Ta läks välja, ja siis oli õo. Meil on ka Peetrus, kes sütetule juures salgas ära oma Meistri. Ma mõtlen, et ka see oli samm teel, mis viib eemale Jeesusest.

Nõudmised olid suured. Jeesus oli tulnud üles ehitama riiki, mis ei kuulu sellele maailmale, vaid igavikule ja niisuguse riigi jaoks

mene peaks olema ühes Jeesusega. Oo, et meie võiksime hüüda Jeesuse küsimust: „Kas ka teiegi tahate ära minna?“ Jumala enese rahvale! Sina, noor sõber, kes oled saanud kõrge kutsese, ei taha ometi ära minna? Maailm hüüab, ja ta kisendab sinu järele, sa näed kohustusi — ära anna järele. Katsust täita kohustusi Jeesuse nimelt! Mis käib meie suure kutsese kohta, mõtlen ma, et see selgitus, mis Joosep andis oma vendadele, kui ta andis ennast tunda neile, peaks rääkima meile, kristlastele, salvatsioonistidele ja teistele Jumala lastele. Ta ütles: „Jumal saatis mind siia teie eel, et ta teile sugu üle jätaks maa peale ja teid elus peaks suureks ärapäastetud hulgaks.“

Jeesus on tulnud, et meil oleks elu. Seda meie usume, kuid looleme on küsimus „paljude päästmise“ — oleme meie siis kaasas,

Ohver – armastuse proovikivi. Jumal ja lilled.

Kirjutanud minister Herman Lagercrantz.

Keegi on ütelnud — ja seda õigusega — et ei ole ühte-igi usku, kui madalal see ka seisab, mis ei kirjuta ohvrilt, et inimesed ohverdaksid vihaste jumalate lepitamiseks.

Kristlikkuss ilmutab meile üht Jumalat, kes surmas ohverdas ennast meie eest. Ainuke viis, kuidas Kõigevägevam võis anda ohvrit, sest ta omas kõik. Ta vabatahtlikult astus alla maa peale, sai inimeseks, kannatas inimese kibedat piina ja suri. Kõik sellepärast, et näidata oma armastust: — armastust, mis andestab ja unustab.

Ohver on nimelt armastuse proovikivi. Armastus, mis kunagi ei ole pidanud ohverdama, on proovimata ja võibolla ainult tühi koor. Annaks Jumal, et meie armastus võiks olla vastupidav proovis, kui Jumal nõuab meie tahtmist, ja meie elu sõnakulmises!

Meie troostime endid nii kergelt ohvriga, mis mingi ohver ei ole. Kindral Boothill on õigus kui ta kirjutab: „Võibolla selgub järelevaatusel, et see, kes kiitleb eneseäärtsalgamise üle, mis ei ole maksnud talle mitte midagi, ei ihu, peaju, südame, higi, asetanud Jumala vaese Laatsarusena trepi astmele rikka mehe ukse taha. Jumal peab nagu kerjama oma laste ette taga ja saab toiduks vaid raasukesi pealualt — selle üle ei ole küll palju kiidelda!

Kõige suurem ohver, mis maailm on näinud, on lepitushoover Kolgatal. Seal vabatahtlik kan-

nastute ohver teiste eest läks läbi kõige suuremast proovist. Lepitus jääb mõistmatuks saladuseks, müsteeriaks, mille läbi meie mõistus valgus ei tungi ja ükski inimene ei või loogiliselt selgitada, kuidas süütu kannata võib lepitada süüdlase kuriteo. Kuid igatahes maailm on täis sarnaseid ohvreid. Kes võib mõota seda ohvrit, mida emaarastus toonud ärakadunud poegadele ja tütardele.

Kui kahtleja ei taha tunnista Jumaliku ohvrit, siis on ta igatahes, ilma et oleks mõelnud sellele, ise võtnud osa oma ohvriteenistusest ja ustavate sõprade ohvrit. Ta on võibolla ise põhjuseks, mis on viinud varemtesse mõne süütu inimese õne ja elu. See on küll elu ise, mis on viinud meid lepitushooveri loomuliku ja jumaliku nõudmiseni.

Surmas ei ole küll muud midagi, millest inimesed hakkavad kinni nii innukalt, kui lootusest, täis lepitushooverist ja andestuse tõotusi ohvrit Kolgatal, Jeesuse Kristuse, Jumala Poja verepitsatist Jumala armastusel.

See on küll mõte sellele ohvrile, mida Johannes vana Testamendi õhtul väljendab, näidates Jeesusele: „Vaata, see on Jumala Tall, kes maailma patu ära kannab!“

Imeline, arusaamatu saladus, mida ükski tarkus ei või selgitada, kuid mis võib päästa purustatud hinge ahastusest ja kirkunda lootust lootusetus maailmas.

Õiges sadamas.

Suur ja tugev mees, kes alati täis jõudu, lamab kahvatuna ja suurtes valudes. Valu ja kahetsus haaravad teda. Ta otsib ühe kindluse, sadama järele, kuhu võib heita ankrusse. Ta on aastaid ölnud merel, läbi teinud suuri tormi ja kannatanud laevaõnnetusi. Palju aastaid on ta seljatanud. Kodustel ja omastel pole ühendust temaga; nad on väga mures tema pärast. Kus ta küll on, nende poeg ja vend? Võibolla on meri ta haud ja lained teda sülle võtnud. Üks küsimus tuleb teise järele, kuid vastust ei ole.

Ja, ühel päeval saabub kiri. Käekiri on tuttav, ehk küll aasta aasta järele on läinud, kui ta viimati kirjutas. Ta on siiski veel elus ja tuleb koju! Kuid nüüd on isa ja ema läinud paremale maale. Liig hilja on tal kohata neid, aga õed-vennad on veel alles.

Väga lühike aeg saab ta olla nende keskel, sest haigus paneb

teda voodisse ja nüüd lamab ta seal. Ühele päästeohvitserile saadetakse kutse haiget vaatama tulla. Päästeohvitser räägib temaga ta hinge üle. Haige silmad avanevad ja usus heidab ta oma eluankru kaljule, Kristusele. Ta tuli koju surema, aga mures täitis rõõmukarikas, sest ta purjetas igaviku sadamasse hüüdega: „Halleluuja! Issand aitab,“ oma huulil.

Tahad sa, kes loed neid ridu, peatuda kui on veel aeg? Jeesus ootab sind, võibolla Ta on oodanud palju, palju aastaid asjata. Võibolla sa pole kindel sihis, kuhu tüürid oma elulaeva, kuid ma soovitan sulle: „Heida oma ankur Kristusele, kui igavesele kaljule, sest see püsib kõigil ajal!“

„Kalju on Kristus, oh meeled
Igapest Jumalast seatud ta,
Ära sa kauem siis viivita,
ankrusse heida nüüd sa!“

Praegusel aastaajal on palju lilli. Tahan täna rääkida neist midagi, tuuletades meelde, mida võime õppida neist. Kui Jumala tarkus ei ole meile küllalt selge mõnel muul viisil, ja kui me millestki muust ei saaks õppida temast, siis hoolikas kauniste lilled uurimine peaks ilmutama meile kõiktarka Oluvust, kes on neid loonud.

Jeesus ütleb, et „isegi mitte Saalomon kõiges oma aus ei olnud nii ehitud kui üks neistinasist“. Kui võtaksime kauneid rietuse, mida keegi kuningas kandnud ja paneksime teda mikroskoobi alla, siis ta paistaks meile väga, väga jäme, niidid seal nagu oleksid nõõrid või isegi köied, ja mida suurem suurendusklaas, seda hullem välja nägemine. Ent kui paneme mõne lille suurendusklaasi alla, siis ta muutub veel kaunimaks, ja mida tugevam suurendus, seda esilekerkivam on ta ilu.

Jumal ilmutab oma tarkust selle läbi, et ta andnud lilledele nii ilusad värvid. Mõned neist võtavad vastu enam päikesekiiri kui teised. Valge pind heidab tagasi soojust, selle asemel et võtta seda endasse, sellepärast on ta ka jahedam. Tumedam ese võtab endasse muist kiirte soojust ja heidab osa tagasi, järelikult ei ole ta siis ka mitte nii soe kui täiesti must pind, mis võtab endasse kõik kiired ja kõik soojuse, mis tuleb ühes kiirtega päikeselt.

Sellepärast on Jumal andnud lillile ühe värvi ja daaliatele teise; et soojus võiks olla kohane igale lilledele, on neile antud mitmed erinevad värvid.

Jeesus ütles: „Vaadake lillekesi väljal, ei nad tee tööd ega kedra; ja ometigi ütlen ma teile, et Saalomongi kõige oma iluga ei olnud kui üks neistinasist.“

Lilled surr arv ja erinevus ilmutab meile Jumala tarkust. Selle järele, mida teatakse, olevat taimedel umbes 100.000 eri-liiki. Kui võtame nende 100.000 seast ainult ühe, näiteks roosi, siis põhjalikuma uurimise järele leiame, et selle liiki on juba endal vähemalt 600 liiki, mida Jumal on loonud.

Ja kui me siis võrdleksime iga roosioit, mis kasvavad samal oksal või põõsal, siis me ei leia kaht täpselt sarnast. Nii siis näeme, kuidas lilled oma peaaegu arvamatava eriliikidega õpetavad meile Jumala imelikku tarkust.

Jumal on täitnud maailma arvamatava erinevate imetõdodega. Ükskõik, kas me võtame mikroskoobi, mis suurendab kõik, või võtame teleskoobi, mille kaasabil võime vaadelda taeva- laotust selle tähtedega ja planeetidega, siis leiame, et kõik räägib Jumala imelisest tarkusest.

Sirovõniitsia maa naine.

Usu suurust võib mõõta raskustega, mida ta ületab. Selles loos meil on haruldane eeskujuga suurest usust. Emal siin oli nii palju tema vastu — ent ometigi ta sai, mida soovis, oma vastupidava usu pärast.

Tema sünnipärasus oli temale vastu. Ta oli kreeklane, kes ei teadnud midagi juuda usust, Jehoovast või Vanast Testamendist, isegi mitte Jeesusest, peale kuulujutte. Aetuna oma tütre suurest hädast, ta otsis imetugevat Kalileat prohvetit, ja leidis tema jügreid olevat talle vastu. Nad katsusid hoida teda tagasi puutumast kokku Jeesusega, kuid ta oli vastupidav! Isegi Jeesus näilisel ei hoolinud midagi, sest kõigile tema palvete ta ei vastanudki. Ta ei tahtnud minna tagasi asjatult, vaid tuli ligemale ja palus edasi. Ja lõpuks kui Jeesus rääkis, siis need ei olnud julgustavad sõnad, kuid naine alandus ja usus saavutas siiski võidu. Jeesus vaatas temale ja ütles: „Oh, naine, sinu usk on suur, sulle sünnidigu nõnda kui sa tahad.“

Omad sa sarnast usku? Nii mitmed meie hulgast kaotavad nii rutu oma julguse, nii kergesti pöörame kõrvale ja esimese vastoluga kohates läheme juba alla. „See on võimuis, mis maailmal on ära võitnud“ — meie raskusi, vastolusid, kiusatusi, läbikatsumisi, kurvastusi, pettumusi — „meie usk“.

(Markuse 7:24—30.)

Algus 4. lk.

Ta tee põlnud kuigi kerge. Ma olen kindel selles, et Paulus lugemata kordi pidi algama uuesti.

Kui vana Rooma kohta öeldi, et ta on kaotanud palju kordi, kuid võitnud mitmed korrad; nii sina ja mina oleme kaotanud mitu korda, kuid Jumala abiga võidame lõpuks ja hinged saavad päästetud.

Kuid ainult selle tingimusega, et me ei kaota julgust, ega lase kaotusi rõvida me lootust, vaid algame uuesti!

Kui on ka viimane võitlus, ära kaota julgust! Öndsad on need, kes Issandaga surevad! Ülestõusmise hommik koidab, siis saame alata uuesti ilma ebaõnnestusteta.

Kahjutunne pugus mu hinge, kui panin tähele, et tomin-gad olid juba õitsenud. Panin seda tähele, kui tahtsin murda paar oksa ja viia neid oma korterisse. Minu üle kukkus hulk valgeid, ilusaid õisi, just silmapilgul, kui tahtsin võtta oksa.

Mõtle, et tomingas oli juba õitsenud!

Alles hiljuti oli maa nii hall ja õudne, ja puud sirutasid oma paljaid oksa vastu öö tähtedele või päeva pilvisele taevale. Ümberingid laulsid talvetormid oma mässavaid laule, ja varakevade-ni külm tungis üksikule tomin-gale. Seal läksin mina ja mit-med teisedki, vaadates kõigele, ja soovides, et tomingas õitseks juba varsti.

Meie nagu oleksime palunud sooje päikesekiiri ja sooje tuuli, mis võiksid muuta ja uuendada; ja vägev Looja Paradiisi ajast kuulis meie palvet, ja nii tuli muutuspäev.

Kui ilmusid nupud, ütlesime: „Mõtle, varsti jõuab õitseage!“

Kuid — nüüd oli tomingas õit-senud!

Ja, nii on, ilus päev, mis pidi andma nii palju, on vaid lühike.

Kust tulevad sarnased kurbu-sed, mis tikuvad esile, kui to-mingas on õitsenud, ja mõtted — mis lendavad edasi tulevatele päevadele — ehk küll seisame kesk uuenduseta? Küll kõiki-del nendel mõtetel ja eelaimus-tergi on oma kodu, ja küll neilgi on midagi anda meile — nad tuletavad meile meelde, et peame olema valmis.

*

Tomingas on õitsenud — —

TOMINGAS ON ÕITSENUD.

Kirjutanud major Edvin Kihlen.

Haigla on ümbritsetud rohe-lise suvivarviga. Selle värv on suur ja raske ning ta avatakse ainult külastamiseks määratud tundidel.

Alumisel korral, üsna viimasel lõpus, paremal pool on üks haigetuppa. Mis on kirjutatud kaardile, mis ripub uksele? Päästeohvitseri nimi, kes olnud kaasas sõjas ja andnud oma elu, levitades magusat lõhna Kristus-tusest — nagu tomingas, „and-nud kõik oma elu õied ja teinud seda rõõmuga“. Lähem sisse ja tervitan teie viisil, üteldes: „Halleluuja!“ Vastus kostub ka ja sarnaselt: „Halleluuja!“ Mõt-le ometigi, et võib anda sarnast vastust, kui kõik paistab nii üks-ik, nagu mulle näib.

Ta on andnud kõik, andnud oma õied, ja teinud seda rõõm-ga. Tean ja mõistan seda, selle-pärast on ka nii hea rääkida te-maga. Meil on üsna palju rääkida teineteisega, ja siis järgneb palvetund, mil palume mõlemad. Ta paneb kokku oma käed — küll need on lahjad ja jutustava aja mõõdamisest, kuid küll neid võib panna kokku palves: „Issand, sa tead, et igatsen koju sinu juurde, ilusale maale seal üleval — tule varsti — tule varsti, Issand — Issand —“

Mida ütles vana mees, kes oli saanud küll vanusest ja tarku-sust, kuid ei olnud lahkunud kõi-ge paremast? „Igapäev Jumal on üks varjupaik...“ Ja, nii üt-les Mooses, ja sedasama arvas

paluv vanakene. Kui kõik õied on langenud — kõik võimaluste-õied ja kõik teenistuse-õied — siis on hea uskuda, et tema meel-dil võtab vastu, mis on veel järel.

Issand, õnnista meie seltsilist, kes lamab seal, unustatud ja üksik, ja kõiki, kellel on nii nagu tema!

Tomingas on õitsenud — — Näen ühte nägu vastu vanade üksikute naiste kodu akent. Mõt-le, milline nägu, ta on nii kortsus, nii kortsus — see rää-gib tõesti vanadusest.

Olen tulnud sisse, Ilus maguv tuba. Kõik, mida vajab üksik vana inimene. Ainuke, mida ei pakuta, on mõõdunud aastad.

Vanakene on korpus sõdur ja „halleluuja-sõdur“. Talle meel-dib laulda ja laskutada käsi. „Vaadake siin,“ ütleb ta, „on mu kannel.“ Ja siis ta „mängib“ ja laulab: „Me kodu pole siin, me võravad ilma peal, kuid koju reisime...“

„Ja, nii see on,“ ütleb ta, „kuid nüüd mul ei ole enam lau-luhäält.“ Ka siin on nad lange-nud — kõik, kõik õied, ja vii-maks õis, mille nimi on laulu-siis.

Mõt-le, et elu on sarnane, et meie kõik muutume vanaks, kui saame peatuda siin ilmas.

Vast oli kevad. Lapsepõlve kaunis kevad. Siis saabus päev, kui kõik jõudis oma täiuslikku-sele ja kõik oli nii kena — ent korraga oleme hakanud minema

teed, kuhu peame kõik minema, ja varsti on mõõdunud õitseage. Jumal, aita meid! Hoiame meid oma käes, mis on hoia kõigist käsist.

On õigus, et tominga õied on langenud. Kuid leidub veel teisi puid, teisi põõsaid. Varsti õitsevad suve ilusaimad lilled, roosid, sirelid ja kõik teised, mille nime tunneme. Need rõõmstavad meid, ja meie täname Jumalat kõige loodusliku eest. Ja peale selle, küll tulevad tomingale uued õied — uued, ilusad, võib-olla veel täielikumad õied. Tänu, armas Jumal! Kuidas on, kus leidub surm, kas see on puutivi-s, mis hiljuti andis meile ilu-said õisi? Seal on ju ka elu, uued õied. Sa haige, üksik hing, pea meeles, et ei ole surma! Haua külmades kambrites valit-seb Isa käsi, ja valgeid inglid valvavad sinu hingeleeki. Saab-päev näeb nii kirgas, kaunis ja valge, kui Isa istutab oma taimi sinna, kus ei ole enam närtsi-mist, ja kõik on kui puud, mis istutatud vee-soonte juurde.

Tänu sulle, sa õnnistatud, kes ei lase kõik lõppeda, kui õied on langenud, vaid lased uuel ajal saabuda!

Sellepärast rõõmustagem kõi-gele ühes, mis olnud, ku saime viibida tilhes, kõikide õite eest, mida oleme tohtunud anda. Vaad-akem edasi ja ülespoole, vastu uuele päevale, koos hea ja arm-ullise Jumalaga. Languge kõik tomingaõied — on veel nii palju, mille üle tunda rõõmu. Mõodu-gu kõik elupäevad — saabus uus päev, Jeesuse juures.

Issand, anna mulle vaid armu, et annaksin kõik õied sinule!

Meil kõigil on mõnikord ebaõn- nestunud millegagi, mida oleme ette võtnud. Paljudel meie seast on ebaõnnestunud rohkem kui üks kord. Mõnedel jälle on ebaõnnestunud enam kui õnnestunud, ja ühele osale on terve elu vaid ebaõnnestus.

Mitmetel pole õnnestunud nende äridega. Inimesed on kurjal-t kasutanud nende headust. Võibolla nad usaldasid teisi inimesi liiga palju või puudus neil osavus ja ettenägevus. Teistel on ebaõnnestunud nende abielu. Õnnelik elu, mida ette kujutati, ei saanud tõsiasjaks. Paljudel on ebaõnnestunud oma lastega. Milliseid muresid on vanemad kandnud laste pärast! Mõnedel on ebaõnnestunud tervisega. Selle asemel, et omada tervet ihu, on nad tunda saanud piinarikast kannatamist.

Siis on meil need, kes töötavad evangeliumi teenistuses. Paljud on alanud ja lootnud midagi suurt korda saata Jumala riigis, kuid siis tuli takistusi ja kõik jäi pooleli.

Inimeste iseloom annab tihti põhjust ebaõnnestusiks. Ja need on õnnetumad kõigist. Mit-

Katsu uuesti!

mesugused kiusatused kohtasid neid ja nad andsid järgi. Ümbr- vuse mõju on olnud ärarikkuv. Nad on kahtlusis ja kaotamas viimast loobust.

Mida peame tegema, kui meil pole õnnestunud? Ei midagi muud, kui katsuda uuesti.

Sipelgas kuulub nende ole-vuste hulka, kes kergelt järele ei anna. Keegi jutustas, et ta kord vaadanud sipelgat, kes vedas oksakesi, mis oli palju kordi suurem kui ta ise. Aga teele tuli takistus. See isik lugenud ära, misti korda sipelgas katsus min-na üle takistuse ja sai 480 kor-da, enne kui tal õnnestus minna üle sellest. Ta sai üle, sest et ta iga ebaõnnestuse järele kat-sus uuesti.

Prohvet räägib potise-past, kelle savinõu läks katki. Ta ei

visanud ära seda, vaid algas uuesti ja tegi uue nõu sellest vanast. Nii pead ka sina algama uuesti.

Peetruse ütles Jeesus, selle-järele, kui esimesel oli ebaõn- nestunud kalapüük: „Mine välja sü-gavasse ja heida oma võrgud püügiks!“ See oli manitsus uues-ti katsumiseks. Peetrus toimis Jeesuse sõnade järele ja imetegu sündis.

„Aga,“ ütles mõni, „kui ma katsun uuesti ja võibolla mul ebaõnnestub veel ükskord, siis on parem peatuda seal, kus olen, kui et riskida uue pettumusega.“

Kui oled teie koju ja juhtumi-si kukud, siis sa ei mõtle nii ja ei ütle: „Kui ma nüüd kukkusin, siis ma parem jään siia lamama, võibolla kukun uuesti.“ Ei! Sel-leasemel katsud uuesti, sest sa

„Kui sa töötuse
töötad Jumalale, siis
ära viibi mitte seda
tasuda.
Koguja.“

tahad ju kindlasti minna koju.

Sa ehk tahad olla Issanda tun-nistaja, kuid näed nii vähe vilja oma tööst, aga katsu paremini. On su närvid haiged, su usk köi-kuv tulevikulootused väikesed, siis katsu uuesti! Oled sa tul-nud raskustesse, siis uus uuele armule, et vastupidavalt kanda raskusi! Kas oled kiusatusile järele andnud või oled kaotanud uuesti Jumalaga, siis otsi uuesti ühendust Temaga!

Mida mõeldakse vastupidavu-sega? Kes on need, kes lõpuks jäävad võitjaiks? Need on need, kes läinud läbi kannatust, kes on olnud all pimedas sügavuses, aga kes saanud äravõitjateks ja alanud uuesti.

„Ma olen head usuvõitlemist võidelnud, ja olen oma elukorra lõpetanud ja usku kinni pida-nud,“ ütles Paulus oma elulõpul.
(Lõpp 3. lhk.)

VESI.

KEEGI ratsanik peatus allikal ja laskis väinud looma kustutada oma janu värske allikaveega. Sel ajal, kui hobune jõi, vaatles ratsanik allikat, mis söras päikese paistel, ja ütles iseenesele:

„Oh kui suureks õnnistuseks on vesi! Kui rikkalikult seda antakse meile! Meie taevane Isa on välja valanud seda igale poole, nii et inimesed, kui ka loomad võivad pääseda selleni sama hästi kui õhuni.“

Kui ta nii mõtles, tuli keegi väike tüdruk allikale. Ta kandis enesega kaasas kruuki, mille ta täitis veega.

„Armas laps, anna mulle pisut juua,“ ütles ratsanik.

Naeratades sirutas ta kruugi mehele, kes istus oma hobuse seljas.

„Kes on teinud see?“ küsis ta, andes tagasi nõu tüdrukule.

„Jumal lõi selle,“ vastas tüdruk.

„Ja tead sa midagi, mis on sarnane veele?“ küsis mees edasi.

„Ja, isa ütleb, et vesi on nagu tõe.“

„Kas ta ütleb nii?“

„Ja, mu härra. Ta ütleb, et vesi on nagu tõe, sest tõe puhastab hinge niisama kui vesi puhastab ihu.“

„See on targasti öeldud,“ oli ratsanik nõus temaga. „Ja tõe kustutab meie janu,“ lisas ta peale järelemõtlemise.

Väike tüdruk naeratas, kui seda öeldi, võttis oma kruugi ja läks koju.

„Ja, vesi on pilt tõest,“ ütles mees isendale, jätkates mõtte-rikkalt oma teekonda. „Lapsel oli õigus. Vesi puhastab ja värskendab meid, ja seda võib leida kõikjal ning igaleihale, kes tahab võtta seda vastu. See on varjatud maa all, meredes, jõgedes, allikates ja pilvedes, mis hõljuvad meie üle. Ma ei ole varemalt mõelnud sellele, aga teen seda nüüd nii sageli, kui näen vett. Ma pean meeles, et see tähendab tõe, ja et tõe on sama tarvilik hinge kui vesi on ihule.“

Nii oli reisiv mees saanud õpetust lapselt, kes juhtis tema mõtteid madalamast asjast loodusest kõrgemale, mida inimene peab otsima, et leida teed taevasse õndsusse. Nii nagu allik oli tarkuseõpetuseks, nii meie võime õppida igast asjast, mida kohtame siin maailmarännakul, saada mõtteid, mis võivad kanda meid kõrgemale, igaviku poole. Puud ja lilled, loomad ja tähed võivad jutustada meile sama palju, kui me vaid mõistame nende väikest keelt.

„Tee suletud!“

Mõni päev tagasi nägin suurt kuulutust, järgmiselt: „Tee suletud!“ Kui nägin suurt, kollast tahvlit, suurte mustade tähtedega „tee suletud“, siis mõtlesin sellele tõsiselt, et tee „armu uksele“ ühel päeval suletakse.

Meie loeme Matt. 24:6-7: „Aga teie saate kuulla sõdade ja jutte sõjast: katsuge, ärge ehmata, sest see peab kõik enne sündima, aga ots ei ole veel mitte käes. Sest rahvas tõuseb rahva vastu ja kuningriik kuningriigi vastu ja nälj ja katk ja maavärisemised on siis

tunnete teie, et suvi ligi on. Nõnda ka teie, kui teie seda kõik näete, siis tundke, et see ligi on ukse ees.“ Kõik ajamärgid ütlevad meile, et Jeesus tuleb pea.

Ma mõtlen, et võin näha suurt kuulutust: „Tee suletud“, sellel teel, mis viib „armu ukse“ juurde. Ristteel, kuulutuse juures on hulk inimesi vanu ja noori. Vaatlen nende nägusid; ei kohta ma õnnelikke ja rõõmsaid pilke, ei, seal on näod, mis kannavad ahastuse ja mure templit. Asjatult katsuvad nad üksteise järele astuda suletud

Kristuse armastus.

„Kes võib meid lahutada Kristuse armastusest?“

(Rooma 8:35.)

Mu lootus hingab Kristuse armastusel, seal on mu ankur leidnud kindla põhja. Ta armastus on tugevam kui surm ja omab põletava tule, mida paljud jõed ei või kustutada. Ta armastus otsib, et päästa patuseid. Ta armastus on usstav ka inimeste nõrkusis ja kõikusis. Oleme usuta, armastus on meie troost, me puhkepaik ja kalju, me tugi, millest võime kinni haarata, kui hukkume; ta on see kepp, mille abil rändame läbi võõra nuutoru. Ta on meie rõõmu- ja tugevusallik, tuli meie puhastamiseks, me päästmise alus. Ja, — see on võimata üles rääkida kõik, mis peitub Kristuse armastuses.

Siis võta oma mänguriistad, sa õnnelik rahvas, kes sa oled varjatud igavese armastuse kätega ja hingad kindlalt Jumala armutiibade all kui telgi all!

Surma see kärbes!

mõnes paigas.“
Kuidas on väljas maailmas? Kas riik ei sõdi riigi vastu? Kas rahvad ei hukka üksteist? Kas ei valitse näljahäda paljudes kohtades? Kas linnad ei hukka maavärisemisel? Ja, näib nii nagu maailm oleks sellel ajajärgul.

Vaadates ringi üle terve maailma, mida näevad meie silmad? Meie näeme hävinemist, kuid see kõik on vaid „suure vaeva“ hakatus. Jeesus on ütelnud: „Aga viigipüst õppige tähendamisesõna: kui tema oksad ju pungas on ja lehti ajavad, siis

teele, kuid kõikide katsed ebaõnnestuvad.

Kõigil inimestel, kes seisavad seal, oli kord võimalus astuda armuteele, enne kui see suleti. Kõik nad tunnevad suurt kurbust kaotatud võimaluste üle. Halastamatult on tee suletud neile.

On kirjutatud: „Aga sest peavast ja tunnist ei tea ükski, ei inglidki taevast, kui aga minu Isa üksi.“ Need tõised sõnad peaksid õpetama meid kõiki võima seisukohta, enne kui on liig hilja. Varsi on tee „armu-uksele“ suletud.

Elutarkus.

Püha poolehoidu ja rõõmu osaks saada lasta kõigile, kes on sinu mõju piirkonnas. Ole alati valmis, ütleva mõne sõna parajal ajal kurbadele ja koormatutele.

Pane tähele alati väikeid asju, mida sa võid teha. Ära pea midagi liig väikeseks, et seda teha parimal kombel. Ela isemeelsuseta, armasta ja teeni Jumalat niisuguselt, et inimesed tunnevad ära, kes sa oled.

Sinu näoilmes on kirjutatud, kes sa oled. Inimeste silmad tõmmatakse ligi nagu magneti läbi ja nad hüüavad: Milline sobiv isik!

Oled sa meeleteitel?

Elul pole sinule enam väärtust?

See oled sattunud kitsikusse, kuna eelistasid maapeelset asju igavestele. Tee kord katsed Jeesusega. Tema võib sind aidata!

Kuninglikud toetajad.

Annetus valitsejailt võimaldas Armeed abitööde jätkamist Jaapanis.

Päästearmee Jaapanis sai hiljuti suure toetuse Valitsejalt abitööde jaoks vaeste keskel Tokios. Sellest said kasu hoolealused Armeed kodus. Ka tema kõrgus Kuninganna andis suure annetuse, millega Armeed avas kaks uut kliinikut.

Ujuv võrasteremaja, mis teeb oma tööd Sumida jõel ja tegutseb talvel, on andnud puudustkannatavale arvamata palju portsjone sooja toitu, voodeid ja sauna pesemiseks.

Abistamise töö heaks on komandör Yamamuro pidanud palju koosolekuid.

Envoi O'Hara läks sageli suurde Parki Kyotos, Jaapanis, ja kõneles seal varahommikul pästmisest. Kellegi ärimehe süda sai sellest nii puudutatud, et ta andis envoile 1.000 yeni Päästearmee töö heaks. Peale selle kingiti veel palju mänguasju pidalitõbiste kolooni lastele Kusatus.

Piibel ja noorsugu.

Kirjutanud peasekretär, kolonel R. Sjöblom.

Meie oleme vast igaüks näinud ilusat pilti vanast naisest avatud piibliga süles. Pildis võib näha head kooskõla, ja rahu hingab ta üle. Jumala sõna teejuhina ja troostina vanadusstiigisel, Valgus õhtusel ajal.

Kuid noor lahtilöödud piibliga on ka ilus ja kõneleb kindlustest. See juhib meie mõtteid lauliku sõnadele: „Miska teeb noor imene oma teeraja tasaseks? Kui ta ennast peab sinu sõna järele.“ Ja, siin leidub tejuhatust meie noorsoole. Seal avanevad elavad veallikad ja rohelised aasad. Seal peitub võidujõud. Seal kohatakse Jumalaga.

Lapse ja noore sisemuses on igatsus Jumala järele, janu igavesse järele. Jumala sõnas kustutatakse see janu. Ent kui piibel on vaid suletud raamat või kui seda võetakse ära noorsoolt, mida võib pakkuda selle asemel? Tulevad päevad, mil marud

Kuulsin kellelki mehest, kes tulnud kaugelt pattudesse ja maailma. Ta oli heitnud piibli ja usu Jumalasse üle parda ja uskus tulevat toime ilma kõige selleta. Kuid siis murdis teda haigus ja teda kohtasid mitmesugused raskused. Ta sattus hingehätta. Siis, ühekorraga, meenusid mälestussalmid püüa-päevakoolist. Nad tulid üksteise järele, kui kallid pärlid või kui karastavad veepiisid janunevale hingele. Nad said temale pääst-missaks. Tema lapsepõlve mälestussalmid, ta lapsepõlve Jumal.

Siis me jätkame korpusekadettidega. Nad lähevad läbi kolmeaastasest piiblikursusest, osalt nõdaliste suuliste ülesannetega, osalt kuuliste kirjalikude töedega. See kursus on suure tähtsusega meie noorsoole ja on muutunud suureks kasuks ja õnnistuseks. Mitmed on siis läinud omakorda välja ohvitseridena väljale, et jagada teistele Jumala rikkalikest varandusist.

Meie elame noorsoo aegjärgul. Meelitavad häeled kutsuvad igal pool, pakkudes nii palju, kuid andes lõplikult nii vähe. Maailma meelitused on nii veetlevad, kuid lõpevad sageli halvasti, sest sageli pannakse piibel ja piibli Jumal kõrvale. Pidage alati meeles Pauluse sõnu korintlastele: „Sest teist alust ei või ükski seada, kui see, mis ju seatud on, see on Jeesus Kristus.“

Noorusaastad mööduvad nii kiiresti. Meiepäeva noorus seisab varsti üle nõudvate ülesannete ees. Võta piibel kaasa läbi ole. Piibel kontoris, piibel äri, piibel töökohale, kus see ka ei oleks. Piiblisõna heidab valgust argipäevase hallile üksluisusele. Viimaks ja lõpuks: Piibel ole hilisel sügisel! See on kuldäage päikeseloojangul.

TARKUSTERI.

Kes üleantamise kinni katab, otsib armastust; aga kes seda kord korraldab üles arutab, lahutab sõbra ära.

Höel inimene põgeneb, ja ei ole talgatajaid; aga kes õige, see on julgus kui noor lõvi.

Jehoova kartus tuleb eluks ja temale jääb ikka küll, ja selle peale ei tule õnnetus.

Eluteerada käib ülespidi sellele, kes tark, et ta põrgu eest ära saab, mis allpidi käib.

Jutustus lastele.

Kord oli kuskil väike majake. See oli tõesti väga, väga väike kollane majake, millel ei olnud aknaid ega ust. Midagi elas seal sees, kuid see „midagi“ oli uinunud väga sügavasti.

Ühel päeval langesid vihmapiisad praginal vastu majakattust ja ütlesid: „Ärka! Ärka! Ärka!“ „Midagi“ liigutas end unes, kuid magas edasi. Siis tulid päikesekiired. Nad tantsisid kollase majakese ümber ja hüüdsid: „Aeg on üles tõusta! Aeg on üles tõusta!“

Järsku „midagi“ liigutas end ja oli ühekorraga ärkvel. Ta surus end ja ajas välja väikesest kollasest majakesest oma väikese, valge jala. Siis ilmus ka väike roheline peake ja naeratas kogu maailmale, nagu küsides: „Kuidas te kõik elate?“ Ja siis „midagi“ hakkas kasvama, kasvama, kasvama! Kas teie, lapsed, arvaste juba välja, mis on see „midagi“? Kui ei, siis lugege edasi, ja teie kuulete ta nime, ja kui teie ei ole näinud teda, siis paluge, et ema või isa

Mida pean võtma enesega kaasa koosolekule?

1. Võta kaasa oma piibel ja lauluraamat. Oma tööriistadega töötatakse kõige paremini.

2. Võta kaasa tarvidustunnet, nägja ja janu, tunnet hädast ja tühjusest. Rahuldatus, täissöönd ja rikkad südamed ei või saada enam midagi Jumalalt.

3. Võta kaasa tühjeapanu ja vaikust. Laialihulkv ja rahutu vaim ei ole võimas kohtama Jumalat sõnas.

4. Võta kaasa ka natuke kaastunnet ja vaimustust, et võiksid anda enam, kui ootad saada, siis sa ka saad enam, kui ootad.

5. Võta kaasa südamlik pilk ja lahke nägu. See võib tuua valgust kogu koosolekule.

6. Võta kaasa ka keegi sõber või võõras. Isikliku kutse läbi, kasvab koosoleku-külalastajate arv kõige paremini.

7. Võta suurel määral kaasa ootavat vaimu, ja Issand võib täita su ootust.

8. Võta kaasa, mida sa Issand palge ees oled pannud kõrvale Jumala töö heaks.

näitaks teda teile, kui olete sel suvel maal.

„Midagi“, mis elas väikeses kollases majas, oli nisuiva. Varakevadel maamees pani teda pehmesse, mustasse mulda. Vihm pesi teda, päike soojendas ja nisuiva kasvas ja kasvas. Sama asi juhtus teiste tema vendadega.

Palavatel suve pealeõunadel nisuiva kõneles oma onutütre kaeraga, kes kasvas juuresoleval põllul, või õunapuuga aia-

„Ära armasta und, et sa kehvaks ei saa; tee lahti oma silmad, siis saad sa leiba küll!“

Saalomon.

ääres, või punase lehmaga, kes seisib mõtetes õunapuul ligiduses.

Ühel päeval nisuiva küsis oma sugulaselt kaeralt: „Ütle mulle, armas onutütar, mida sa teed, kui oled küpsenud?“ — Kogu suur kaeraväli vastas suure vaimustusega: „Siis valmistatakse meist herkulat, ja väike poiss hallis majas sööb igal hommikul putru, et kasvada tugevaks ja suureks. Aga, mida sina teed, onupoeg nisu?“ — Nüüd vastas jälle kogu nisuväli, kui ühe häälega: „Meid jahvatatakse jahuks, et väike poiss saaks leiba.“

„Aga mina,“ ütles õunapuul, kõigutades oma oksa, „kasvatan õunu, et väikesel poisil oleks talve midagi anda oma sõpradele, kui nad tulevad temale külla.“

„Ja mina,“ ütles lehm, „annan piima, et tal oleks midagi juua pudru, leiva ja õunte kõrvale.“

Just sel hetkel tuli väike poiss majast, lauldes laulu, mida vananema just praegu õpetanud talle. Vananemake oli jutustanud talle, kui hea Jumal on, aidates taimeidel, juurviljadel ja püudel kasvada ja kanda vilja, saates õigel ajal vihma ja päikest, mis kasvatavad, kastavad ja soojendavad neid. Ja sellepärast poiss laulis:

„Oh anna tuhat keelt sa mulle. Ja tuhatkordseks tee mu suu!“

mõllavad ja mitmesugused kiatused tungivad hingele. Noorsool, kellel puudub piibel ja piibli Jumal, ei ole mingit tugipunkti kinni haaramiseks, vaid läheb alla elutormides ja kaotab proovi ja kiatusese raskest ning pimedalt päeval.

Vanemad, kasvatajad ja noorsoojuhid, juhutage noori avatud piibli juurde! Andke neile tejuhatust ja nõu, et nad leiaksid Jumala sõnas tasandatud teid. Väike piiblisõna igaks päevaks; jumalasona, kui nad seisavad

kahevahel suurte eluküsimuste või teelahkmete juures, on kui lamp teadmatusse ja ilmakeerise pimeduses. Siis nad ei eksi, vaid leiavad tee, mis viib õnnele ja hingerahule.

Päästearmees meil on meie püüa-päevakool. Seal räägitakse püüa-päev püüa-päeva järele mitmesuguste piiblikohtade üle, seal pannakse nende meelde tabavaid ja kohaseid piiblisalme. Mõtelge, milline tähendus on sellel nende tulevikule.

Mälestusi Soome seltside külaskäigust.

Kui on oodata midagi suurt, võib alati kuulda küsimuste esitamist teineteisele, nagu: kes? kus? millal? on see kindel? jne. Seda oli kuulda Tallinnas juba mitu nädalat enne oodatud päeva.

Jõudis viimaks kätte esmaspäev, 4. juuli, mil saabus „valge lind“ teisel rannalt, tuues kaasa suure külalispeere me armsa vennasrahva keskel Soomes.

Sadamas kajasid tervitushelid nii eesti kui vennasrahva Päästearmee puhkpillide orkestrilt, ja hüüded nii ootajate kui saabujate keskel. Iga hing, kes liikus ligiduses, teadis kohe, et Päästearmees on jällegi midagi suurt.

Kuna teised reisivad juhtisid oma samme läbi linna kas Raua tänava koolimaja või mujale vaimustatud oomaja poole, pidid noored gaidid ja skaudid marssima ilusasse Kadriorgu, mille väljakule neile lubatud ehitada oma elumajad; ja peagi oli ilus väike külake telkidest valmis, sest kiired käed tegid oma töö väga hästi ja osavasti. Siis tuli vihmn ja kiirustas neid pügema varju, et mitte märjarta end.

Teisipäevahommik koitis ja päike paistis, ning iga hing tungis rõõmu; ei räägitud enam õigest vihmast, sest saabunud oli kuldne hommik. Kui hommiku-eine ja hea kohv toonud jõudu ihule kui hingeis, siis seati sammutud linna poole rühmadena, et vaadata Tallinnas nii palju, mis on vana, uus või looduslik ja omab väärtuse vaatlemiseks.

Õhtul peeti suurim vabaõhukoosolek me avaral ja suurel turuplatsil. Juhatas major R. Ahlberg, kes varemalt töötanud Tallinnas. Kõlasid laulu- ja muusikahelid, mis kutsusid kaasa mõõdaminejaid. Nii me kiitsime Issandat ühiselt ja tänu toodi temale kõige eest laulude ja tunnustuse läbi. Rääkisid meie armast ja vaimusturikas territooriumi noorsoosekretär, major Emerik Olsoni, kes oli ka kogu matka korraldaja ja kapten Matti Heinson, kes mitme aasta eest töötanud mõni kuu Tartus, kuid ometigi ei olnud veel unustanud eesti keele. Sõnum Issanda suurest armust, mis täidab hinge rahuga, kõlas võimsalt kõigile.

Kui koosolek turuplatsil lõpenud, algas teine Tallinna I korpusese, kus peeti ohvitseride esituskooosolek. Saal oli täidetud viimase võimaluseni ja osa kuulajajast pidi jääma õuele. Ei olnud platvorm enne näinud nii palju päästeohvitseri kui sel õhtul. Sel koosolekul meil oli võimalus tutvuneda ka meie armsa väljasekretäri, kolonelleitnant Mohelise abikaasaga, kes on ka hea Eesti sõber, nagu väljasekretär ise. Piiblisõna üle rääkis

skautide organisatsioon, major Lauri Riimala. Jumal saatis meile oma õnnistused, ja õnnelik oli hing, kes avas südame armule, mis vaba kõigile.

Järgmisel päeval jätkati linnaahtavalelimest mittel eripaigal.

Koosolek, mis korraldatud pealelõunal Tallinna kurtummadele major Ragnhild Lönnfors poolt, oli väga soe ja liigutav kõigile. Usun, et keegi seal koosolekul ei jäänud vaimusõnnetuks, vaid igaüks sai rõõmustatud Kristuse läbi, kes on abimeheks kõigile siin eluteel. Mitte kurtummadest külásticasid ka õhtust koosolekut Tallinna II korpusese ja pühendasid Päästearmees kahtsuspingsi juures oma elu Jumalale.

Ka koduühing ei unustanud end, vaid korraldas pealelõunal esimese korpusese saalis oma kohvi-koosviibimise, kus mõlema maa koduühingulikked said võimaluse tutvunemiseks üheteisega.

Õhtul peeti kaks koosolekut. Tallinna I oli noorte ettekannete õhtu, mis oli sisult rikas ja huviküllane. Me võisime kuulda oma armast emakeelt ka soome noorte poolt. Lõpuks kuulsime gaidide organisatorit, major Lahja Grönforsit, sõnumit kallist pärlit, mis ei tohiks puududa ühelgi meist.

Tallinna II korpusesele olid kogunud peamiselt kõik kaasasolevad ohvitserid, ja Viipuri diviisi noorsoosekretäri, major Ida Santala, juhatusel oli siin aulane koosolek suure rahva osavõtuga.

Viimasel päeval tõtati, et näha, mis veel nägemata. Muuseas ei unustatud ka Pirta randa ja kloostrivaremeid. Sinna mindi nii sõites kui jalgsi. Oli ka neid, kes ujudes proovisid eesti merevett.

Ja nii saabus viimaks lahkumistund, mis oli kõigile raske. Meid igaühete kutsuvad tagasi argipäevaelu meie tööd ja ülesanded. Viimased käepigistused jumalagajutaks sõpradele ja soovid piritada, ja peagi lugieleb „valge lind“ edasi veepinnal, et viia tagasi toodud külälised nende kodumaale. Veel kostab jälrelhüde: „Ela hästi... ela hästi... kuni näeme veel...“ Veel viimaseid rätiviipeid...

Neist päevist on jäänud järele kaunid mälestused nii eestlasile kui soomlasile.

Me täname kõiki südamest, armasad külälised lahe teisel rannalt, ja loodame sobival juhusel näha jälle teineteist. Mälestused neilt päevilt kinnitagu meie armastussidemeid ikka enam ja enam.

Palju tänu seltsilistele ja sõpradele Eestis, kes nii võistulisid olid abiks külaskäigu puhul.

Sõprus Issandas ühendab meid.

SOOMES
peeti 30. juunist kuni 3. juulini kongressi võidumärgi tähe all. Kongressijuhatajateks olid staabiülema, komandör John McMillan, ja komandörltn. Alfred H. Barnett. Ehkki enne kongressi sadas iga päev vihma, oli kongressiaeg ilus. Komandörltn. Bower ütles, et staabiülema toonud endaga kaasa päikest — jah, palju päikepaistat ja soojust vaimiliselt. Nende päevade jooksul, mil ta viibis Soomes, ta püüdis ühendada Jeesust Kristust ja tuua teda rahva hulka, nii et nad arvastaksid temaga, Jeesuse Kristusega.

Et Soomes räägitakse rahva seas kaht keelt, olid mitmed koosolekud korraldatud kahes paigas, üks soome ja teine rootsi keelt rääkivale rahvale. Tervituskooosolekule tööliseühingu saalis ja päästearmees templis moodustati turuplatsilt ühine rongikäik, mis hargnes teel, kui mindi eripaikadele. Kooosolekuil mõlematel paikadel oli mitmeid ettekandeid iga diviisi ja töoharu poolt. Kongressi juhatajad olid vaheldumisi mõlemas kohas. Noorsoodemonstratsioonil oli siiskus kava, mida täideti nagu ainult noored võivad seda.

Staabiülema kõne pühituskooosolekule kõndimisest valguses, oli tund, mil aulised vaated avastati ja selgitati, nii et kõne lõpul me tundsimme end seisvat võimaluse ees, omada sellist elu eneste hingedes. Pühitustarvidus, mis ei ole ainult Päästearmees alusprintsipi, vaid Jumala nõudmine ja kutse oma rahvale, oli esile toodud igaühete. Kogunenud Jumala laste südames oli suur igatsus, jõuda sellesse valgusesse ja olema võimas ütlima: „Issand, sündigu sinu tahtmine!“ Järelekoosolekul pandi õhver altarile, ja koosoleku lõpul võisid võitlejad kiita Jumalat töötuste täitumise eest.

Pühapäeval vabaõhukoosolekul Männimäel oli umbkaudu 6.000—7.000 inimest. Staabiülema oma kõnes rääkis kahehugusest elust, mida võib elada ja soovis, et rahvas valiks, keda nad tahavad teenida. „Mispärast ei võiks Soome olla auline Jerusaalem, kus on Jumala koda, ja kus puhkavad Jumala õnnistused!“

Päästmiskooosolekul kõlas kutse, et eksinud rändajad tuleksid koju Isa juurde, ja paljud neist tulid, omades jumaliku andestust ja armastust.

Ka kongressi muusikakooosolek ja esituskooosolek on mainimiseväärsed.

Kinnistel koosolekutel sõduritele ja ohvitseridele oli tunda erilist soojust ja sügavust, mil staabiülema jagas parimat oma kogemustest. Tundsimme, kuidas me kõik sulasime ühte Jeesuses Kristuses, Komandörltn. Barnetti tarvitati Issanda poolt aulise ja õnnisturikka tööriistana.
OSAVÕTJA.

Teateid võitluslinilt.

TARTU.

Jeesuses kestab püha sõda hingede pärast, ja haarates kinni ta töötusist, omame uut jõudu ja võitlustaht.

Oleme mõõdunud kuul käinud vanadekodus ja maal, kus olid õnnistatud koosolekud. Omasime ise õnnistusi ja usume, et Jumal puudutas ka teiste hingi. Kuigi me ei näinud soovitavaid tagajärgi, võime usaldada Issandat kõiges.

Vabaõhukoosolekuid on hästi külastatud. Alul palju särasilmalisi lapsi, kes õpivad ja kuulavad tähelepanelikult. Aidaku Issand meid paludu laste pärast! Siis tulevad nooremad ja vanemad. Usume, et töö kannab vilja, kuigi tihti seisatume murtud südamega risti all, nähes oma vigu ja eksivaid hingi. Ent Jeesus julgustab: „Ole julge, sest mul pole teist rahvast, kui sina!“

Kuigi saatan ahvardab, ent üha tulemaks muutuvad Kristuse sõdurid ja üha suuremaks soov ja palve hingede pärast.

Th. L.

„SÕJAHÜÜ“ AUNIMESTIK.

Nr. 107 — juunikuu 1938.

Ohvitserid:

Kapt. V. Muul 115, kapt. K. Nurmela 75, pr. kpt. Nurmela 50, kpt. H. Eimann 50, pr. ltn. H. Olo 35, kapt. J. Padar 25.

Allohvitserid ja sõdurid:
Seers. F. Leemann 80, seers. J. Kanter 65, sõd. H. Ülevain 50, env. L. Bakul 40, õde S. Linde (Tartus) 30, seers. L. Rattik 25, sõd. R. Sihver 25, sõd. A. Lepik 25, nekr. A. Klein 25.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid augustikuul.

Mark. ev.	15. E. 69:18—36
1. E. 14:43—52	16. T. 70: 1—5
2. T. 14:53—65	17. K. 71: 1—15
3. K. 14:66—72	18. N. 71:16—24
4. N. 15:1—14	19. N. 72: 1—20
5. R. 15:15—26	20. L. 73: 1—17
6. L. 15:27—39	21. P. 73:18—28
7. P. 15:40—47	22. E. 74: 1—9
8. E. 16: 1—11	23. T. 74:10—23
9. T. 16:12—20	24. K. 75: 1—10
	25. N. 76: 1—12
	26. R. 77: 1—10
10. K. 66: 1—20	27. L. 77:11—20
11. N. 67: 1—7	
12. R. 68: 1—19	28. P. 79: 1—13
13. L. 68:20—35	29. E. 80: 1—19
	30. T. 81: 1—16
14. P. 69: 1—17	31. K. 82: 1—8

Palveained.

- aug. Taanmaja ja Holland.
- aug. Soostlahtöö.
- aug. Meie kadetkoolid.
- aug. Saksamaa, Austria ja Ungari.

Hõiska, lunastatud Siion!

1.

1. Mu Päästja ristil kannatas, Austud olgu Jumala Tall! Oh tule, hõiska Issandaks, Austud olgu Jumala Tall.

Oh, Tall, oh, Tall, sa verine Tall, Ma nime Jeesus armastan. Sest oma hingel väge saan, Austud olgu Jumala Tall.

2. Kõik minu patud kaotud, Austud olgu Jumala Tall! Ma Jeesu nime päästetud, Austud olgu Jumala Tall!

3. On unustatud minu süüd, Austud olgu Jumala Tall! Ma taeva poole rändan nüüd, Austud olgu Jumala Tall!

4. Kui mõõdas tormid eluteel, Austud olgu Jumala Tall! Siis laulan õndsalt rannal veel: Austud olgu Jumala Tall!

5. Ja see mu laul on lõpmata, Austud olgu Jumala Tall! Et Jeesus mu eest suri ka, Austud olgu Jumala Tall!

2.

1. Mu kodu on taevas, ei olegi siin. Miks kaeban ma, kuigi mul hädad ja piin! Mu hing, ole rõõmus, kui tuleb kõik see, Siis kodu mul lähem ja lõpmene tee.

Seal kudu, kaunis ees, Kas sõbraks on Jeesus, Kas kaunimat veel?

2. Mul otsida pole siin hiilguse teed, Ei lootusi lüüsaid, tühjad kõik need. Ma ootan thi linna, mis teind pole käed, Ja riiki, kus kadunud patused väed.

3. Küll kiusatusleed mu ümber ja ees, Torm ihvardad laeva kesk elu mere vees. Ei karda ma tormi, kui Jeesus mul jäeb, Siin varsti ju rahumaa rändaj näeb.

4. Ehk nudagi ja hädad mind hoiavad tsel, Nad taeva mul teevad vaid armsamaks veel. Kui tulevad rõõmud või kurbuse hood, Siis Jumalast raugevad tunnete vood.

5. Nii Kristus mul hinges, Ta mõik minu käes, Ma julgesti sammumas vaenlaste väes, Küll tee on mul vilets, kuid pikk pole ta, Sest lootuses astun ja lauldes ma.

3.

1. Tulge, tulge kõik! Oh rõõmustav hää! Kõlgu see sõnum laialt ilma peal. Jeesus kutsus kõiki armulauda veel, Igaüks võib tulla nüüd.

Tulge, tulge kõik, tulge, tulge kõik! Oh mis rõõmusõnum Päästajal, tulge kõik! Langend hinged, kuulge, Jeesus ootab teid, Igaüks võib tulla nüüd.

2. Tulge, tulge kõik! Oh vaadake, seal Armuauk veel seisab lahti kõigile. Jeesus kingib üle, ärge viibige; Igaüks võib tulla nüüd.

3. Tulge, tulge kõik! See töötus jääb! Igaüks, kes tuleb, armust armu saab, Surmaorust läbi üle sisse läeb; Igaüks võib tulla nüüd.

4.

1. Võlud on makstud, vaenlane lõõdud, Kristus on surnud, lepitus tehitud, Igavest õnne meile ka toonud, ja surm, Kõikidel prii on Jeesu arm. Kõikidel! Oh patune, kuule! Kõikidel! Oh vend, õde, tule! Mu armu juurde, puhasta end! Kristus on kallit ootnud sind.

2. Kristus on ristis mee eest poonud, Igavest õnne meile ka toonud. „Tulge nüüd kõik!“ — nii kõlab ta hää! „Kõikidel annan armu veel!“

3. Jumal on armust lapseks mind võtnud, Hädas ja vaevas abiks mul tõtnud. „Imelik arm, mis kuulen ma veel: Jeesus on Päästjaks kõikidel.

5.

1. On su elu kui tiks raske ma? Jeesus on mu laul ja rõõm. Rõhub sind siin risti koorem ka? Jeesus on mu laul ja rõõm. Armastust mul ikka määtab ta, Umbritse mind oma armuga, Ise on mu vend ja sõber ka. Jeesus on mu laul ja rõõm.

Jeesus on mu rõõm, Jeesus on mu rõõm, Jeesus on mu laul ja rõõm! Jeesus tahan ma ikka meelast! teenida. Jeesus on mu laul ja rõõm!

2. Ehk küll vaenlasti on igal pool, Jeesus on mu laul ja rõõm. Ehk küll jalgadele pandud pael, Jeesus on mu laul ja rõõm. Kristus ise käinud mee eel. Võitlused ta võitis oma teel. Ta mu kõrgem lootus ikka veel. Jeesus on mu laul ja rõõm.

3. Kui kord seiskas taevaukse ees, Jeesus on mu laul ja rõõm. Siis on mõdda rännak maailma sees. Jeesus on mu laul ja rõõm. Läbi igaviku laulan ma Tema au, kes oma verega Otsis mind ja päästis patust ka. Jeesus on mu laul ja rõõm.

6.

R. M. 85.

1. Elu on nii lühke Nagu kuldne kevade ja kui lille õitsimine; Valmistaj! Pilevad mõdda ruttavad, Surma poole tõttavad Ja sind kaasa võtavad! Valmistaj!

Valmistaj! valmistaj! pea sind kutsus surmaingel, valmistaj! Päästja juurde tule nüüd, Palu andeks oma süüd, Muldu hiljaks jääda võid; Valmistaj!

2. Teadmata on sul see tund, Mil-lal uinud viimast und; On's sind veri puhastand? Valmistaj! Surma käsk võib tulla pea, Oma majaasjad seal! Kindlat aega sa ei te. Valmistaj!

3. Holatusest hooli sa, Hakka Jeesus-st paluma, Et su hinge päästaks Ta! Valmistaj! Jeesus Kristus ootab sind, Oled Tema verehänd, Anna lepitada end! Valmistaj!

7.

I. M. 113.

1. Jeesu armust me laulame veel, Tema armust, mis ial ei kao. Talle verest, mis valati kord, kun taevast me kiidame kõik.

Koor: Jah, ma tean, Jeesul võit, Lumivalgeks Ta veri meid teeb, Jah, ma tean, võidame, Kui me võitleme Kuninga eest.

2. Saavad päästmist ja puhastust kõik, Pestes end eluallika vees, Seal saab vabaks ja rõõmuga võib Olla haib vereas maailma ees.

3. Nõnda Hippude lehvikes jääb Meile hõõdnõuks „Pühitus“ nüüd, Nüü kroonij kord saame Ta käest, Nüme Kuningat säravas au.

8.

1. Südamest laulemk Jeesusele, Elu Ta ohvriks toond kõigile. Surmaga meie süüd kustutas, Ristil kõik lunastas.

Koor: Surma, patu Jeesus võitnud on, Ules tõusnud võiduvürstina. Päästmise läte avanud Ta, Meil' eluileha toond.

2. Meie eest surma astusid Sa, Armastust, ole andsid meil' ka. Viimne tund vaevas Sind hirmus piin, Üksinda olid siin.

3. Au sisse läksid — halleluua, Kiitus nüüd olgu Issandale! Laulame kiitust Jeesusele, Mäed, künkad, hõisaks!

9.

1. Oh kuule, eksind reisiija, su Jeesus hüüab sind: Nüüd minu juurde tule sa, mu kallid vere hind; Sest mina olen tee, mis viib sind taevasse; Mu järgi võid sa maa peal leida veel. Vaat, Jeesus järgi võid sa siin veel nüüd leida ka! Sest tema on see tee, mis viib sind taevasse, Jah, seda teed nüüd tahan käia ma.

2. Ju lapsest saadik pidi ta siin saama kiusatud Ja valute peal kõndima, mis seisab kirjutud; Nüüd mulle ütleb ta: sind lahti ootsin ma, Et sa võid siin mu järgis kõndida.

3. Ehk teda küll siin piinatj ja peksti armuta, Küll koledateis söimati, ei söimand vastu ta; Ta võitis nuhtlust veel, ei me saaks austud seal, Kui enne siin ta järgis kõnnime. 4. Nüüd kõlgem Talle jälge sees sin suure hoolega, Kui oluime saas sin meel ees, Ta kole kõrbema Ja näikem eluga, et käime temaga; Oh Jeesus, tõmba meid su järele!

10.

1. Me laulud ja me motto on hinge päästamine. See laia ilma peal On kuulda igal pool, Et Jeesus kutsus patuseid, Nii piibel ütleb meil, Ta lumivalgeks peseb neid Ja armsait kutsus kõik.

Edasi julgelt kõik, Nüüd hingi otsime, maailmast patuseid ta juurde kutsume, Rikkad, austud Ja vaesed, alatud, Jeesus ootab kõiki teid Ja puhtaks patust teeb.

2. Ehk maailm meile vastu, See meid ei kohuta, Sest Jeesus käib me eel Ja aitab võidelda, Kui tuleme me ümber on, Ta kaitseb ootameid, Me kuulutame päästmisest Nell', kes on langenud.

3. Siis lieme julgelt sõtta Me kogu ilma eest, Ja Jeesu veres ka nüüd rõõmsalt hüüame! Siis julgelt sõtta läheme, Ehk ise nõrgad me, Kui armastame hingesid, Siis Jeesus aitab meid.

11.

R. M. 233.

1. Armas hing, sa Jeesu juurde tule nüüd. Temast lõpeb vaev ja mure, tule nüüd. Tema, kes su järel ruttav, sinu häda üle nutab, Lahkesti sind vastu võtab, tule nüüd!

Jeesu nimel, tule nüüd! Ta on su armas vend! Annab andeks kõik su süüd, Sest rutta, hing, ja tule nüüd.

2. Pimedusest valgusele tule nüüd! Taeva au ja õndsusele tule nüüd! Patule end oled andnud, Jumalale vastu pannud, Tema viha alla saanud, tule nüüd!

12.

I. M. (uus) 355, 356.

1. Kiida Jeesust, mu hing, Tema päästnud on sind, Ma, kes olin kord ori, nüüd olen Ta vend.

Halleluua, au ja kiitust! Halleluua, aamen! Halleluua, Issand Jeesus, Sinu oma nüüd ma.

2. Talle vere sees ma Leian halastust nüüd, Ristisambas Ta maksnud mu patud ja süüd.

3. Ules tõusnud on Ta Surmahaust, et ma Surmast päästetud saaksin siin Temaga ka.

4. Viimaks sinna ka läen, Kus Ta palet ma näen, Tema süle sisse igavest hingama jään.

13.

1. Armuõpetus veel kõlab: Jeesus suri ristil peal. Arm veel täna vaibalt voolab Rikkalikult kõigile. V: Vend, on vaata V: ristil peale ülesse. V:

2. Rahupaika võid sa leida, Päästja süles hingata, Hinge võid veel täna päästa, Patust puhtaks saada ka. V: Ära viiba, V: täna on veel armu-aeg. V:

3. Ehk küll paljud armu saanud, Miljonid on päästetud, Siiski armuallik voolab Jeesu haavest sullegi. V: Elu sulle pakutakse, Jeesus suri kõigi eest. V:

14.

1. On hinge kümneid tuhandeid, Kes üksnes läind me eel. Seal hüldjad hinged üheskoos, Kuid ruumi küll on veel.

Sest tulge nüüd te sinna kõik, Kus õndsus, püha troon. Seal valitsete taevastes, Teid ootab ees aukroon.

2. Seal ruumi vaesel, pimedal, Maad sullegi on nüüd. Sest ristil Kristus lunastas Me patud ja me süüd.

3. Seal ruumi igal patusel, Kel kõlvuk on ta usk. Kuid Kristus patust päästa võib, Kui hinges sul on tusk.

4. Seal ruumi hingel otsival, Kel kartuses on meel, Kes teab, et päästa põrguõest Vaid Kristus võib meid veel.

5. Siis kindlat tean, et ruumi mul, Kes viitab tulk ja põrm. Nii hõiska kiidulaulu ma, Et päästnud on Ta arm.

„Looda Jehooval kõigest oma südamest, ja ära toeta end mitte oma enese mõistusele!“
Saalomon.

KOORID.

1. Ilus Jeesus, Ilus Jeesus, Päril — kava otsitud — oled sa mul! Ilus Jeesus! V: Rõõmuga hõisates tervitan Sind!

2. V: See Talle veri puhastab V: Jah, see Talle veri puhastab, Ja kõike uendab. V: Uendab, V: Jah, see Talle veri puhastab Ja kõike uendab.

3. V: Las lastevanker vereb, V: iga hinge päästiseks.

4. Rõõmsalt lanngem halleluua Sellen, kes meid lunastand, Ristisambas kannatades Surmani meid armastand.

5. V: Tule patuga! V: Jeesus sind päästab, Tule patuga!

6. Elupaik, elupaik! Püha rahu Kristusel mul on, Kui Jeesus südant omal sai, Pääksee valgus hingele sees.

7. Saatn peab meid ikka kartama, kus me ial viibime. Minnes Jeesusega ühes, viimaks saame võidule.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumuisaeg 30. juulil 1938.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.

Kasuta armuaega!